



ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุฒิ

ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุดิ

“หลวงพ่อ ไม่ทิ้งเอ็งหรอก” ถ้อยคำนี้ยังก้องอยู่ในใจของลุงเตชวัน มณีวรรณวรุดิ ซึ่งมีอายุได้ ๖๒ ปีแล้ว อยู่ตลอดเวลา แม้จะผ่านช่วงวัยของชีวิตจากวันนั้นถึงวันนี้มาร่วม ๔๐ กว่าปีแล้วก็ตาม แต่ภาพต่างๆ ครั้งเคยเป็นลูกเณรของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผู้ที่ลุงเคารพบูชา สดุดีชีวิตก็ไม่เคยลบเลือนไปจากความทรงจำ เพราะเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาถึงกับกล่าวได้ว่า ตายแล้วเกิดใหม่ของลุงนั้น ยิ่งตอกย้ำความทรงจำของลุงให้สนิทแนบแน่นยิ่งขึ้น

เริ่มแรกนั้น ยายผมชื่อยายเพิ่มไปบวชเป็นชีอยู่ที่วัดปากน้ำ ผมจะเรียกยายติดปากว่า “แม่ครู” ยายผมมีความศรัทธาในหลวงพ่อวัดปากน้ำมาก สมัยนั้นวัดยังไม่เจริญ แม้แต่บริเวณก็ไม่มาก ไม่เจริญเท่าปัจจุบันนี้

เมื่อยายบวชเป็นชี แม่ก็พาผมมาเยี่ยมยายที่วัดอยู่เป็นประจำ ตอนนั้นอายุประมาณ ๑๐ ขวบ บ้านอยู่ที่ดำเนินสะดวก นั่งเรือมาจากดำเนินสะดวก สมัยนั้นเรียกกันว่า “เรือแดง” นั่งเรือแดงมาจนถึงบางยาว แล้วก็ต่อเรือจากบางยาวมาขึ้นที่กระทุ่มแบน แล้วต่อรถยนต์มาลงตลาดพลู ใช้เวลาเดินทางจากบ้านมาถึงวัดก็ประมาณ ๑ วัน ออกจากบ้าน ๘ โมง เข้ามาถึงวัดปากน้ำทุ่มกว่าถึง ๒ ทุ่ม

จำได้ว่าแม่เอาผ้าป่ามาทอดด้วย ปีหนึ่งก็มาทอดครั้งหนึ่งตอนออกพรรษา ทางวัดก็จะมีการตักบาตรเทโว วันนั้นหลวงพ่ót่านก็จะเปิดโลก คนก็จะมาสักการะบูชามาเวียนเทียน หลวงพ่ót่านก็จะเทศน์เปิดโลกให้เทวดาและมนุษย์มาฟัง วันนั้นใครที่มีสมาธิกล้า มองขึ้นไปบนฟ้าก็จะเห็นเทวดารอบไปหมด มีคนเห็นกันเยอะ

ต่อมาผมก็ได้รับพระของขวัญกับหลวงพ่อ พอรับพระเสร็จ

หลวงพ่อก็จะสอนวิชาธรรมกาย เราก็ปฏิบัติตามท่าน ที่นี้พ่อแม่ไปๆ มาๆ ที่วัดบอยเข้า แม่ก็อยากให้บวช พอจบ ป.๔ แม่ก็ให้บวชเลย ตอนนั้น อายุ ๑๔ ปี (พ.ศ.๒๔๙๖) โตแล้วจำทางได้ สามารถเดินทางมาวัดคนเดียวได้แล้ว

ตอนก่อนที่จะบวช หลวงพ่อก็จะเรียกเข้าไปนั่งสมาธิในโบสถ์ แล้วท่านก็ถามว่า เป็นอย่างไรบ้างตอนนี้ จิตถึงไหนแล้ว ไหนเล่าให้หลวงพ่อฟังสิ เราก็รายงานให้ท่านฟัง

ก่อนเข้าพรรษา ๒ วันก็บวชเป็นสามเณร พอบวชแล้วหลวงพ่อก็ให้เข้าไปทำวิชาในโรงงานทำวิชา โรงงานทำวิชาจะเป็นห้องเล็กๆ ไม่ใหญ่ มีพระนั่งอยู่ ๒-๓ แถว มีเณรนั่งอยู่ ๒ แถว มีห้องของหลวงพ่ออยู่อีกห้องหนึ่งตรงกลาง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นห้องของแม่ชิมองไม่เห็นกัน มีฝากระดานแต่เสียง จะมีช่องให้ได้ยินเสียงของหลวงพ่อ พระจะมองเห็นหลวงพ่อ แต่แม่ชิมองไม่เห็น

หลวงพ่อก็จะสั่งให้ใช้ธรรมกาย แก้อะไรทุกขันธ์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ รบกับมาร เราต้องรบกับมาร ไม่ชนะไม่ได้ เราต้องเอาชนะให้ได้ ทำกันตลอดเวลา ได้พักตอนช่วงฉันเข้ากับฉันเพล พอบ่าย ๓ โมง หลวงพ่อก็เรียกเข้าโรงงานทำวิชาต่อ

ในโรงงานทำวิชานั้น หลวงพ่อเรียกผมว่า จุลณี ซึ่งความจริงตอนแรกผมมีชื่อว่าประเสริฐ แต่หลวงพ่อก็เรียกว่าจุลณี ชื่อนี้เป็นชื่อในอดีตชาติของผม หลวงพ่อก็จะให้ไปดู ท่านต้องการให้เราเห็นว่า ชาติที่ผ่านมา ทำบาปทำกรรมอะไรมา แล้วชาติก่อนที่จะมาเกิดนี้ เป็นอะไรมา ท่านก็ตามไปดูกับเราด้วย ไปคู่กันเลย คอยคุมคอยดูเราไว้ ดูตั้งแต่สมัยโน้นนะ สมัยที่เป็นแผ่นดินมาดเป็นหมื่นๆ ชาติ

ชื่อจุลณีนี้นี้เป็นชื่อเจ้าเมือง คอยควบคุมคนปกครองคน แบบอัยการศึก คือเป็นกลุ่ม เป็นหมู่ ไม่ได้มาปกครองทั้งประเทศอย่างนี้ การ

เห็นภาพภายในหมายถึงตอนที่เราระลึกชาติขึ้น เราจะเห็นเหมือนเราแสดงหนังแล้วมาฉายให้เราดู เหมือนการกรอหนังกลับ บางชาติเกิดเป็นผู้หญิงก็มี ชาติก่อนเราเป็นเจ้าใช้ไหม แล้วก็สร้างกรรมเอาไว้ เขาเอาผู้หญิงมาให้ นิกรรมนี้ทำให้เราเกิดเป็นผู้หญิง ก่อนที่จะไปเป็นผู้หญิงก็ไปเกิดเป็นสุนัข เป็นสัตว์เดรัจฉานมากมาย

พอจากชาตินั้นแล้ว ใช้กรรมจนหมดแล้ว ก็มาเกิดเป็นผู้ชายแท้ นี่ถ้าหลวงพ่อบ้านอยู่ คงเล่าได้มากกว่านี้ แต่หลวงพ่อไม่อยู่ เล่ามากไม่ได้ เพราะถ้าเล่าไปแล้วคนไม่เชื่อก็จะเป็นบาป



หลวงพ่อบ้านบอกว่า ท่านจะสอนอยู่เสมอว่าให้เราทำตัวเหมือนผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้านะ อันนี้ท่านย้ำมาก บอกอยู่บ่อย แต่เราทำไม่ค่อยได้ ท่านบอกว่าต้องทำเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้าเข้าใจไหม เราเป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจ แล้วท่านก็อธิบายว่า เหมือนเขาเอาไม้มาตีเรา แล้วถามว่าเราเจ็บไหม ก็เจ็บนะ แล้วเราจะตีเขาตอบไหม เราจะโกรธไหม ถ้าโกรธนั้นแหละตัวกรรม ถ้าเขาตีเรา แล้วเราอโหสิให้ เราจะได้แสงรัศมีของความอดทน เราจะได้บารมีตรงนี้ นี่ตอนท่านสอนใหม่ๆ สอนไป ก็ทำวิชาไป ท่านสอนอยู่เรื่อยๆ

หลวงพ่อบ้านจะเอาใจใส่ดูแลลูกวัดอย่างใกล้ชิด ในวันพระท่านก็จะลงป่าตีโมกข์ พอลงป่าตีโมกข์เสร็จก็อบรมพระเณร ถ้าไม่อบรมตอนนี้ก็จะมีตอนเข้าไปฉันที่ศาลา ก่อนจะเข้าโบสถ์ไหว้พระ

ผมอาศัยอยู่กับพระครูพิพัฒนธรรมคุณในโบสถ์ ที่นี้รู้สึกว่ามันคับแคบก็เลยออกมานอนกับเณรองค์หนึ่งซึ่งบวชทีหลัง แล้วหลวงพ่อก็สั่งให้มาทำวิชาด้วยกันนะ ๒ องค์เป็นเพื่อนกัน ปกติก่อนจะนอนก็ต้องกันมุ้ง แล้วสวดมนต์นั่งสมาธิ มีอยู่วันหนึ่งวันนั้นเณรองค์นี้ที่มาอยู่ที่หลังไม่ได้กัน

มั่ง ชี้แจง กันนอนเลย

พอต่อมาหลวงพ่อดันเข้าเสร็จท่านก็มาสวดมนต์ในโบสถ์แล้วก็ขึ้นอบรม ท่านพูดเลยว่า เมื่อคืนนี้ มีอัศจรรย์ ทำมนต์ มันไม่สวดมนต์ ไม่นั่งสมาธิ เสร็จแล้วพอนอนมันก็ไม่ก้นมั่งกันอีก เณรอีกองค์ก็บอกให้เขากันมั่ง แต่มันกลับเอาตีนกันมั่งชะนี โอ้อโฮ...ตอนนั้นเป็นเณรกลัวเลย เพราะหลวงพ่อดันรู้ ทีหลังเราก็ก้นมั่ง ท่านพระครูพิพัฒนธรรมคุณก็จะเอาคำพูดที่หลวงพ่อพูดในโบสถ์มาเตือนพระเตือนเณร

เรื่องของเณรที่ต้มข้าวต้มกินก็มีนะ เป็นเณรในกุฏิเนกขัมมะ แอบไปเที่ยวด้วย เหลืองไม่อยู่ ส่วนเหลือง ต้มข้าวต้มกินยังไม่พอ ยังไปดูหนังชะอีก หลวงพ่อดันจะเอามาตักเตือนในโบสถ์ แต่ไม่บอกว่าใคร ใครทำคนนั้นก็รู้เอง ท่านก็ว่าแล้วอย่างนี้ ศีลมันจะเหลือริ ยังไม่พอไปดูหนังอีก แล้วผิดศีลข้อไหนอีก ท่านก็ไล่ดูเลยนะ ผิดศีลข้อไหนบ้าง เณรรู้มัย ไม่มีใครกล้าตอบเลย ถ้าทำอีกนะหลวงพ่อก็จะเรียกออกมาประกาศชื่อให้พระและญาติโยมได้รู้

ผมโดนหลวงพ่อดันตรงๆ อยู่ครั้งหนึ่ง วันนั้นหลวงพ่อดันไม่อยู่ พระครูก็ไม่อยู่ เราก็แอบไปปิ่นชมพู่มะเหมี่ยวตอนกลางคืน กัดไปแล้วนะด้วยความหิว พอเคี้ยวไปคำสองคำ ก็มาคิดว่า เอ๊ะ...เราจะกินติ่มห้ยนะ พอคิดได้ เราก็โยนชมพู่ทิ้ง ที่เคี้ยวอยู่ก็กลืนลงไป

ต่อมาหลวงพ่อดันลงรับแขกท่านก็มองหน้าผม คือผมจะมีหน้าที่คอยปูอาสนะให้หลวงพ่อดัน ตอนที่ท่านจะรับแขก พอแขกไปหมดแล้วท่านก็พูด ตอนนั้นมียายอยู่ ๒ คน ยังไม่กลับ ท่านเอี้ยวตัวหันมาทางผม แล้วพูดว่า เมื่อคืนนี้เืองไปปิ่นชมพู่ไช้ไหมวะ แหมพ่อดันกินเข้าไปแล้วเืองนิกได้ก็ค้อยทิ้ง แล้วอย่างนี้ทีกลืนๆ ลงไป ศีลมันจะเหลือหรือวะ ท่านพูดอย่างนี้เลยเหมือนท่านอยู่ในเหตุการณ์เลย ผมนี้หน้าชา อายโยมมาก เป็นหนเดียวเท่านั้นที่ทำ

ที่นี่มีเรื่องสำคัญอยู่เรื่องหนึ่งในโรงงานทำวิชา พอหลวงพ่อ ท่านสอนลูกคนใหม่ๆ เสรีเรียบร้อย ไปกันหมดแล้ว หลวงพ่อท่านก็ปรึกษากับคณะทำวิชามีแม่ชีจันทร์ ครูญาติ แม่ชีปุก มีพระอยู่ด้วยนะ มีพระอยู่ ๓ องค์แต่จำไม่ได้ว่าพระอะไร พระอาสุโสทั้งนั้นเลย ปรึกษากันไปด้วย ทำวิชากันไปด้วย ก็ปรึกษากันว่า “จะทำยังไงโลกเรามันจะแตกนะ” พูดถึงสายขาวกับสายดำ “เราจะชนะมารมัยเนี้ย” มารก็คือสายดำ สายขาวหมายถึงเรา เราแน่แหละจะต่อสู้ให้เมืองมนุษย์อยู่สืบต่อไป วิชาธรรมกายเรียนไม่หมด ตายแล้วเกิดใหม่ก็ยังเรียนไม่จบท่านว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำวิชากันต่อไป แล้วถ้าหากแพะอะไรจะเกิดขึ้น ก็มีแม่ชีปุกกับครูญาติก็บอกว่า หนูจะเป็นผู้ยืนหยัดทำวิชากับหลวงพ่อ แล้วท่านก็ไล่เบ๊ยว่า เอ...แล้วเอ็งจะทำได้มัยเนี้ย ตอนหลวงพ่อยู่ก็ตอบได้ว่าเจ้าคะ เจ้าขา พอต้อมากล้วยจะทำไม่ได้ เอ้า...เราจะทำอย่างไรดีวะ ท่านก็จะถามแม่ชีจันทร์ แม่ชีปุกและครูญาติ ครูญาติใกล้ชิดกับหลวงพ่อกันมาก ตอนนั้นครูญาติยังไม่บวชชื่อนุ่งดำหม่ขาวเป็นครูไปสอนที่โรงเรียนด้วย มาบวชเอาตอนช่วงหลังๆ หลวงพ่อท่านจะย้ำถามเหมือนตอกหัวตะปู้ว่าจะทำยังไงบ้าง แม่ชีก็ตอบว่า เราต้องรื้อสัตว์ชนสัตว์เจ้าคะ พ่อบอกให้ลูกรื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อให้พ้นมาร แล้วต่อไปจะได้พบกับจักรพรรดิ ท่านก็พูดอย่างนั้นนะ ตอนนั้นเป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจไม่รู้อะไรเป็นอะไร หมายถึงว่า เราไม่รู้ว่จักรพรรดิคืออะไร มาจากไหนผมก็ไม่เข้าใจ ครูญาติก็ถามหลวงพ่อกว่าคนมาลืบทอดอยู่ที่ไหนในเมืองมนุษย์ หลวงพ่อบอกว่า ในเมืองมนุษย์ไม่มี หลวงพ่อจะไปอาราธนามาจากชั้นดุสิต

วิชาของหลวงพ่อนี้เรียนไม่จบ ไม่รู้จักหมดด้วย เรียนแล้วเกิดเกิดแล้วตาย ก็ยังเรียนไม่จบ ท่านบอกกับผมว่า “ไอ้จุลณิมิงรู้หมด ชาตินี้มิงจะขนาดไหนวะนี่” แล้วท่านก็บอกว่า ผู้ลืบทอดจะมาเรียนวิชาของหลวงพ่อ มาทำวิชาต่อเพื่อไม่ให้มารมาลบล้าง วิชาของหลวงพ่อ

จะไม่มีหมด ตรงนี้มันคือรอยต่อ ถ้าหากว่าไม่มีใครสืบทอด วิชาหลวงพ่อก็จะหมด เพราะมารมันบังหมด นอกจากหลวงพ่อก็ต้องกลับมาเกิดอีก แล้วมาทำวิชาอีก ถ้าหากว่า ตรงนี้รอดพ้นจากมารไปได้ เราก็ไม่ต้องเกิดอีกแล้ว ท่านพูดอย่างนี้นะ ท่านบอกว่า ต้องไปนิมนต์มาจากชั้นดุสิต คนนี้เป็นคนที่มีบุญญาธิการ ผีจะตีมาก รูปร่างดี หน้าตาจะสวยมากอย่างกับเทพบุตร ท่านบอกว่าลักษณะเหมือนเทพบุตร แล้วองค์นี้จะเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก และจักรวาลเลย ผู้สืบทอดจะมาสร้างสถานที่ที่ไม่ค่อยจะเหมือนวัดไทยเท่าไร แต่คนทั้งโลกจะเข้าใจได้ว่า เป็นสถานปฏิบัติธรรม คนจะมากันมาก มาทำวิชา มากันทั่วโลก เราจะเป็นแม่ทัพใหญ่ในฝ่ายขาว สถานที่นี้จะอยู่ทางทิศเหนือไม่ใกล้ไม่ไกล พอไปพอมมาจากวัดปากน้ำ องค์นี้จะมารับวิชาจากหลวงพ่อก็แล้ว ท่านก็บอกว่า พ่อนี้ อยู่ไม่ทันหรอก อยู่ไม่ถึงจังหวัดนั้น แล้วหลวงพ่อก็ยังหันมาทางผมด้วยบอกว่า ให้เราเร่งทำวิชาด้วยจะได้ช่วยเขา วิชาของหลวงพ่อก็ได้สำเร็จลุล่วงไปได้ ท่านยังบอกผมอีกว่า อายุผมถ้ามีบารมีก็จะไปถึง ๘๐ หรือกว่า แต่ถ้าไม่ปฏิบัติและยังติดค้างอยู่ เต็มที่ก็ ๓๕ เท่านั้น ตอนนั้นถือได้ว่าผมเป็นลูกคนเล็กสุดในวิชาธรรมกาย เพราะเป็นเณรอายุน้อยที่สุด หลวงพ่อบอกว่า ไฉ้จุลณีเอ๋ย เอ็งเป็นลูกคนสุดท้องนะ มึงต้องปฏิบัติ ทำวิชากับหลวงพ่อกันให้มากที่สุดนะ ไม่งั้นมึงจะเข้าไม่ถึงท่านที่มาสืบทอดวิชา มันต้องรื้อสัต์วชนสัต์วให้ต่อเนื่องกับท่านให้ได้ ได้แก้วแล้วอย่าเอาไปเขวี้ยงเข้าป่าเสียนะ ต้องทำตัวเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า อย่าแข็งกระด้าง

หลวงพ่อบอกว่าท่านสั่งว่า อย่าเผาศพท่านนะ ศพของท่านยิ่งเก็บไว้นานเท่าไร วัดก็จะเจริญมากขึ้นเท่านั้น เรื่องอดเรื่องจนไม่ต้องห่วง จะไม่มีอยู่แล้ว ขอให้ลูกจริงกับพ่อเถอะ ให้จริงกับหลวงพ่อกัน แม้หลวงพ่อก็จะไม่มีอยู่แล้ว แต่หลวงพ่อก็จะดูแลลูกๆ ทุกคน จนกว่างาน

จะสำเร็จ งานจะสำเร็จลุล่วงไปดีกว่าหลวงพ่อยู่ด้วยซ้ำไปอีก พ่อละ
สังขารไปแล้ว อย่าคิดว่าวัดจะเสื่อมโทรมหรือวิชาธรรมกายจะ
เสื่อมโทรม ในวัดให้ปฏิบัติตามหลวงพ่อก่อน ให้เชื่อหลวงพ่อก่อนทุกอย่าง
จะสำเร็จ แล้วท่านก็บอกว่า ท่านมองๆ ไปแล้ว ก็ไม่มีใครนะ ไอ้ที่จะ
ช่วยต่อศาสนาให้ยั่งยืน อายุมันก็ไม่ยืน ไอ้ที่จะช่วยก็เห็นมีอยู่คนเดียว
คือลูกจันทรนี่แหละวะ ท่านว่าอย่างนี้ ที่จะสืบต่อได้มีแต่ลูกจันทร คือ
เคยเป็นลูกของหลวงพ่อก่อนมาหลายภพหลายชาติ นับหมื่นนับแสนชาติ



แม่ชีจันทร ชนนกยูง

ลูกจันทรนี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง ลูกจันทร
ต้องเป็นหนึ่งไม่มีสองตลอดไป ท่าน
เปรียบเทียบว่า ลูกจันทรไม่เหมือนลูกศิษย์
คนอื่น ๆ ลูกศิษย์คนอื่นทำแล้วไปถึง
ปลายมือก็ยังมีหางเหินบ้าง แต่มีคนๆ นี้
ที่จะสืบต่อวิชาธรรมกายของหลวงพ่อก่อน
ต่อไปได้ ไอ้คนที่มันเรียนเก่ง เรียนดี มี
บารมีมาก มันก็ตายเสียก่อน ไอ้คนที่มันจะอยู่ได้ ก็มีแต่ลูกจันทรที่จะ
สืบสานต่อไป จนถึงผู้มาสืบทอดได้ ให้ลูกจันทรอยู่ในศูนย์กลางให้มากๆ
จะได้พบกับสิ่งอัศจรรย์ จะพบคนที่จะมาช่วยและมาสืบทอดต่อ ถ้า
หลวงพ่อละสังขารแล้วอย่าไปไหนให้รออยู่ที่วัดปากน้ำ คนอัศจรรย์
คนสืบทอดคนนี้จะมาหา

เรื่องของสมารินั้นหลวงพ่อก่อนจะย้ายอยู่เสมว่าให้หยุดอยู่ในหยุด
นิ่งให้นิ่งอยู่ในนิ่งนะ วิชาธรรมกายนี้ไม่ใช่วิปัสสนิกนะ นีวิปัสสนา
ก็มีกฎฐาน ใช้จิต ไม่ได้ใช้ตา คือเราต้องทำจิตให้บริสุทธิ์และขาวสะอาด
ถ้าเรามีจิตกังวลอยู่ ดวงนั้นก็ไม่ได้แจ่ม ไม่ได้แจ้ง แล้วไม่แทงตลอด ข้างใน
กายเราจะมีกายในกาย เข้าไปเรื่อยๆ ผ่านดวงไปตั้งแต่ปฐมมรรค ดวงศีล
ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสนะจนกระทั่งไปเจอ

กายธรรม พุทธรัตนะ เกตุดอกบัวตูมใสเป็นเพชร

หลวงพ่อบอกว่าจะทำบุญได้มากก็ต้องอาศัยกายมนุษย์
 หยาบมนุษย์ละเอียดเท่านั้น ถ้าเราเป็นกายทิพย์ เราจะทำบุญได้น้อย
 ต้องอาศัยบุญจากคนอื่น ท่านสอนว่าก่อนที่จะเราจะดับจิต เราจะทำยังไง
 ตอนจะดับจิต ตอนเป็นหัวเลี้ยว หัวต่อ ตรงนี้ เราจะทำยังไง ท่านจะเน้น
 ว่าอย่าลืมนั่งสมาธิเป็นที่สุด หมายถึงสติที่เรามีอยู่ เวลานี้พอใกล้หัวเลี้ยวหัวต่อ
 จะขาดแหล่ไม่ขาดแหล่ ท่านจะให้ภาวนาสัมมาอะระหังๆ แล้วให้เอาจิต
 ไปมองอยู่ในดวงธรรมแล้วดวงธรรมจะพาออกไปตามฐานต่างๆ

ผมบวชอยู่วัดปากน้ำพอครบพรรษาแล้วถึงกลางเดือน ๑๒ ก็ลาสิก
 บวชอยู่แค่พรรษาเดียวเพราะยังเด็ก อดข้าวเย็นไม่ไหว กลัวจะทำผิด แต่
 แม่ไม่ให้สึกนะ แต่เราไม่เอา พอสึกมาไม่นานตอนอายุ ๑๗ เราต้องหนี
 ยามะม่วงหนีไปมันก็เข้าจุก แล้วก็ต้องเซ็นเรือ ๑๑ คอก เซ็นจากในบ้าน
 ไปข้างนอกคนเดียว ตอนเอาเรือลงไม่เท่าไร แต่ตอนเอาเรือขึ้นนี่ลีดัน
 สุดแรงเลย วิตเดียว มันก็เป็นลมแล้วชักไป แม่ก็ไม่อยู่บ้าน ที่นี้วิญญาณ
 เราก็ออกจากร่างไป ตอนนั้นเราเข้าร่างไม่ได้ เหมือนมีอะไรมาถ่วงอยู่
 ออกจากร่างแล้วก็ลงบันไดไปเป็นบันไดไม้ไผ่ร้องไห้ไปก็เดินไปตามทางสลัวๆ
 ไม่มีมืดแต่ก็ไม่สว่าง เดินไปไกลไม่มีใครเลย เดินไปคนเดียวถึงป่าใหญ่ ป่า
 ใหญ่ก็โอ้โฮมืด ที่แรกกว่าจะเข้าไปได้ก็กลัวไม่กล้าเข้า หันหลังกลับมาก็ไม่
 กล้ากลับกลับไปก็พึ่งอะไรไม่ได้ในใจเราคิดอย่างนั้นจึงมุ่งหน้าเดินต่อไปทั้งๆ
 ที่ไม่อยากไป แต่กลับไม่ได้เพราะไม่มีทางกลับ เหมือนกับว่าพอเดินผ่าน
 มาแล้ว ทางตันเลยตอนที่เรามาไม่ทัน มันโพร่ง แต่ที่นี้พอหันกลับ
 ไปมันปิดทางเดินเรามาเลย มีแต่ทางข้างหน้าให้เดินต่อไป แต่ก็มืดนะ
 มองเห็นแสงจากโบสถ์ ต้นไม้ใหญ่มาก ๑๐ คนโอบยังไม่รอบเลยสูงใหญ่
 รากก็ยาว เป็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็น เพราะไม่ใช่คนอยู่ป่า

เดินไปสักพักก็เจอแม่น้ำใหญ่ ซึ่งกว้างและยาวมาก มองไม่เห็นฝั่ง

เราก็สังเกตจากสิ่งทีใกล้เคียงตัวเราว่าทำไมหนอถึงเป็นอย่างนี้ ทำไมถึงมาตรงนี้ แตกัเอื้อ...เราอยู่ตรงนี้ได้ไม่นาน เราต้องข้ามน้ำ แต่น้ำนี้ไหลลึบเลย ปกติแม่น้ำใหญ่ต้องมีริ้วมีคลื่น แต่ไม่มีเลยนิ่งสนิท มองไปในน้ำเห็นถึงดินเลย ปลาก็ว่ายไปมาปลาตัวใหญ่ๆทั้งนั้น เราก็ก้าวขาจะข้ามไป แต่ก้าวไปได้ขาเดียวเท่านั้น พอก้าวไปปุ๊บก็ได้ยินเสียงเด็กตะโกนก่อนเลยว่า กลับมาก่อนๆ เราก็กะลใจว่าในป่านี้น่ามีคนอยู่ด้วยหรือก็หันไปดู เห็นเด็กมาก่อน เด็กพูดว่ากลับมาก่อนท่านยังไม่หมดเสียง แล้วก็เจอกับพระธรรมกายมีเกตุดอกบัวตูมใสเลย พอเจอองค์พระธรรมกาย เจอหลวงพ่อก็ท่านก็บอกว่า กลับไปก่อน เพราะเรายังไม่หมดเสียง

ทีนี้เราก็กะลใจขึ้นมาก พอกลับมานี้ะหิวแต่น้ำดื่มเอากๆ ตอนทีสลบไป สลบไปถึง ๑๔ วันนะ แต่ไม่แข็งและไม่เน่า แต่โลงนะมีแล้ว เขาซื้อมา แต่แม่ไม่ให้ใส่โลง แม่ก็จุดแต่ธูป จุดธูปเป็นกระบุงเลย แม่บอกว่าซื้อธูปที ๒๐๐ บาท แล้วตอนที่เรานอนสลบอยู่นั้น แม่ก็ไปหาหลวงพ่อดอกหนึ่ง ชื่อหลวงพ่อดอก วัดสุน หลวงพ่อดอกนี้ได้เรียนวิชาธรรมกายมาจากหลวงพ่อดอกปากน้ำ แล้วทีนี้ท่านก็ใช้ให้เด็กไปตามมา มีหลวงพ่อดอกปากน้ำไปด้วย จึงเห็นเด็ก เห็นพระธรรมกาย เห็นหลวงพ่อดอกปากน้ำ พระธรรมกายท่านก็เหมือนนั่งอยู่บนแผ่นกลม หลวงพ่อดอกปากน้ำก็อยู่บนแผ่นผืนอันเดียวกับพระธรรมกาย รัศมีสว่างมาก โชคดีที่หลวงพ่อดอกไปตามมา ผมถึงอยู่ได้ทุกวันนี้ ตอนที่เราขาดใจไป เตี้ยก็ช่วยเราไม่ได้ แม่ก็ช่วยเราไม่ได้ ได้แต่กอดเราไว้ อุ้มเราไว้ ผมซึ่งใจหลวงพ่อดอกมาก เพราะตอนที่เราไปลาหลวงพ่อดอกออกมาเมื่อครั้งเป็นเถรนั้น ท่านบอกว่า “เอ็งนี่ต้องสึกวะ ไม่สึกแล้วอยู่ไม่ได้ ถ้ามีอยู่ได้แล้วมีสบาย หลวงพ่อดอกต้องห่วง ยังไงพ่อดอกไม่ทิ้งเอ็งแน่ แต่เอ็งอย่าทิ้งพ่อดอกแล้วกัน” ท่านพูดอย่างนี้วันที่ลาสึกนะ

หลังจากที่เราสลบไปตอนนั้นพอตอนแม่อายุ ๖๐ แม่ก็ป่วย แก่เบือ

ก็เลยมาบวช ส่วนผมก็ทำงานมากขึ้น
ก็เลยป่วยอีก แม่จึงไม่ให้ทำงานให้
มาอยู่วัดปากน้ำ อายุ ๑๙ ก็มาบวช
อีกที ตอนนั้นหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ
ท่านมรณภาพแล้ว ตอนมาบวช
เนื่องจากเคยได้นักธรรมตรี แล้วจึง



ต่อนักธรรมโท นักธรรมเอกเลย แล้วลุงก็มาติดต่อกับหลวงพ่อช่วง เา
ผมมาฝากไว้ที่วัดพระเชตุพน ผมก็ชักอีกนะ ชักบ่อย จนกระทั่งมาเรียน
ธรรมะ มาพื้นฟูอีกจนอายุ ๒๑ หลังจากบวชเณรมา ๓ พรรษา ก็บวช
เป็นพระอีก ๔ พรรษา ชักอยู่จนถึงอายุ ๓๒ ปีก็หายขาด

แล้วที่หลวงพ่อบอกว่าจะไม่ทิ้งเราก็ก็นั่นเรารู้จริงๆ นะ เพราะจน
อายุ ๔๙ แล้วผมก็ยังป่วยอีก ก็เลยรู้ว่าสิ่งที่หลวงพ่อบอกเป็นเรื่องจริง
ท่านมาแต่ไม่ได้มาเป่าอะไรให้ หลวงพ่อบอกมาให้เห็นเป็นรัศมีที่ศูนย์
กลางกาย ทำให้เราชื่นใจ ท่านมาบ่อย ตอนจะชักก็ไม่ชัก พอท่านมาก็หาย
ช่วงก่อนเคยไปชักในรถ แต่พอช่วงหลังเห็นแสงก็หาย ตอนหลังหายจาก
โรคนี้เลย พอเราหายดีแล้ว หลวงพ่อบอกท่านก็หายไป ส่วนเรื่องการมีครอบครัว
หลวงพ่อบอกท่านเคยพูดไว้ว่า ผมจะได้มีเมียคนเดียว ต้องมี ๓ คน หรือไม่ก็
๕ คน ทุกวันนี้ผมก็มี ๓ คนแล้ว เรื่องผู้หญิงต้องเจอเพราะต้องใช้กรรม
ปกติแล้วหลวงพ่อบอกท่านจะไม่พูดเรื่องอย่างนี้เท่าไร แต่จะให้เราปฏิบัติ
หลวงพ่อบอกท่านจึงเมตตาสั่งสอนให้

นี่คือเรื่องราวบางช่วงของชีวิตสามเณรจุลณี เณรน้อย ซึ่งมี
โอกาสได้เรียนและได้รับการถ่ายทอดวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ
และเป็นพยานเอกสำคัญยืนยันถึงพยานสำคัญที่จะสืบทอดวิชาธรรมกาย
ให้คงอยู่จนถึงยุคของอายุพระพุทธศาสนา ๒,๕๐๐ กว่าปี